

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 28. februára 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Životné prostredie – Systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Európskej únii – Smernica 2003/87/ES – Pôsobnosť – Článok 2 ods. 1 – Príloha I – Činnosti podliehajúce systému obchodovania – Výroba polymérov – Používanie tepla dodávaného tretím zariadením – Žiadosť o bezodplatné pridelenie emisných kvót – Obdobie 2013 až 2020“

Vo veci C-577/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgericht Berlin (Správny súd Berlín, Nemecko) z 3. novembra 2016 a doručený Súdnemu dvoru 16. novembra 2016, ktorý súvisí s konaním:

Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia C. G. Fernlund, J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev a E. Regan (spravodajca),

generálny advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

tajomník: K. Malacek, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 21. septembra 2017,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH, v zastúpení: S. Altenschmidt a P.-A. Schütter, Rechtsanwälte,
- Bundesrepublik Deutschland, v zastúpení: H. Barth a L. Langefeld, splnomocnení zástupcovia,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Möller, splnomocnení zástupcovia,
- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman, M. A. M. de Ree a C. S. Schillemans, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: nemčina.

– Európska komisia, v zastúpení: A. C. Becker, C. Zadra a J.-F. Brakeland, splnomocnení zástupcovia,
po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 14. decembra 2017,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 a prílohy I smernice 2003/87/ES Európskeho parlamentu a Rady z 13. októbra 2003, o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES (Ú. v. EÚ L 275, 2003, s. 32; Mim. vyd. 15/007, s. 631), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/29/ES z 23. apríla 2009 (Ú. v. EÚ L 140, 2009, s. 63, ďalej len „smernica 2003/87“), ako aj rozhodnutia Komisie 2011/278/EÚ z 27. apríla 2011, ktorým sa ustanovujú prechodné pravidlá harmonizácie bezodplatného pridelovania emisných kvót podľa článku 10a smernice 2003/87, platné v celej Únii (Ú. v. EÚ L 130, 2011, s. 1).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH (ďalej len „Trinseo“) a Bundesrepublik Deutschland (Nemecká spolková republika) zastúpenou Umweltbundesamt (Spolkový úrad pre životné prostredie, Nemecko) vo veci odmietnutia bezodplatne prideliť emisné kvóty skleníkových plynov (ďalej len „emisné kvóty“) zariadeniu na výrobu polykarbonátov.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2003/87

- 3 Článok 1 smernice 2003/87 s názvom „Predmet“ znie:
„Táto smernica zriaďuje systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve (ďalej len ‚systém spoločenstva‘) na podporu znižovania emisií skleníkových plynov finančne a ekonomicky výhodným spôsobom.
...“
- 4 Článok 2 tejto smernice s názvom „Rozsah pôsobnosti“ vo svojom odseku 1 stanovuje:
„Táto smernica sa vzťahuje na emisie z činností uvedených v prílohe I a skleníkové plyny uvedené v prílohe II.“
- 5 Článok 3 uvedenej smernice s názvom „Definície“ stanovuje:
„Na účely tejto smernice sa používajú tieto definície:
...
b) ‚emisie‘ znamenajú uvoľňovanie skleníkových plynov do atmosféry zo zdrojov v zariadení...
...“

- 6 Článok 10a tejto istej smernice s názvom „Prechodné pravidlá harmonizácie bezodplatného pridelovania platné v celom Spoločenstve“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Do 31. decembra 2010 Komisia prijme plne harmonizované vykonávacie opatrenia pre celé Spoločenstvo na pridelovanie kvót...“.

- 7 Článok 11 smernice 2003/87 s názvom „Vnútroštátne vykonávacie opatrenia“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Každý členský štát do 30. septembra 2011 uverejní a predloží Komisii zoznam zariadení na svojom území, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, ako aj každé bezodplatné pridelenie kvót každému zariadeniu na svojom území vypočítané podľa pravidiel uvedených v článku 10a ods. 1 a článku 10c.“

- 8 Príloha I tejto smernice s názvom „Kategórie činností, na ktoré sa uplatňuje táto smernica“ uvádza v súvislosti s emisiami oxidu uhličitého (CO₂) okrem iného nasledujúce činnosti:

„Spaľovanie palív v zariadeniach s celkovým menovitým tepelným príkonom väčším ako 20 [megawattov (MW)]...“

...

Výroba väčšiny organických chemikálií krakovaním, reformovaním, čiastočnou alebo celkovou oxidáciou alebo podobnými postupmi, s výrobnou kapacitou väčšou ako 100 ton za deň.“

Rozhodnutie 2011/278

- 9 Podľa odôvodnenia 6 rozhodnutia 2011/278:

„Referenčné úrovne by mali zahŕňať všetky priame emisie súvisiace s výrobou vrátane emisií súvisiacich s výrobou merateľného tepla použitého na výrobu, bez ohľadu, či bolo merateľné teplo vyrobené na mieste alebo v inom zariadení. ...“

- 10 Odôvodnenie 21 tohto rozhodnutia uvádza:

„Ak sa merateľné teplo vymieňa medzi dvoma alebo viacerými zariadeniami, bezodplatné pridelovanie emisných kvót by malo vychádzať zo spotreby tepla daného zariadenia a malo by zohľadňovať riziko úniku uhlíka. Preto na zabezpečenie, aby množstvo bezodplatných emisných kvót, ktoré sa majú prideliť, bolo nezávislé od štruktúry ponuky tepla, by sa emisné kvóty mali pridelovať spotrebiteľovi tepla.“

- 11 Článok 3 uvedeného rozhodnutia stanovuje:

„Na účely tohto rozhodnutia sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

...

- c) „podzariadenie spojené s referenčným štandardom tepla“ sú vstupy, výstupy a zodpovedajúce emisie, ktoré nepatria do rámca podzariadenia spojeného s referenčným produktom a súvisia s výrobou alebo dovozom zo zariadenia alebo z iného subjektu patriaceho do rámca systému Únie, alebo oboma, merateľného tepla:
- ktoré sa spotrebuje v rámci hraníc zariadenia na výrobu produktov, na produkciu mechanickej energie inej ako používanej na výrobu elektrickej energie, na vykurovanie alebo chladenie, s výnimkou spotreby na výrobu elektrickej energie, alebo
  - ktoré sa vyvezie do zariadenia alebo iného subjektu, ktorý nepatrí do rámca systému Únie okrem vývozu na výrobu elektrickej energie;

...“

Rozhodnutie 2013/448/EÚ

- 12 Odôvodnenia 16 a 17 rozhodnutia Komisie 2013/448/EÚ z 5. septembra 2013 o vnútroštátnych vykonávacích opatreniach na prechodné bezodplatné pridelenie emisných kvót skleníkových plynov v súlade s článkom 11 ods. 3 smernice 2003/87 (Ú. v. EÚ L 240, 2013, s. 27) znejú takto:

„(16) Komisia tiež poznamenáva, že zoznam zariadení stanovený v nemeckých [vnútroštátnych vykonávacích opatreniach] je neúplný, a preto je v rozpore s článkom 11 ods. 1 smernice [2003/87]. Zoznam nezahŕňa zariadenia vyrábajúce polyméry, najmä [polyvinylchlorid (PVC) suspenzný] S-PVC a [emulzný] E-PVC, a monomér vinylchloridu (VCM), s množstvami kvót, ktoré sa majú prideliť každému z týchto zariadení nachádzajúcich sa na nemeckom území, na ktoré sa vzťahuje uvedená smernica a ktoré sa uvádzajú aj v časti 5.1 usmernení Komisie o výklade prílohy I k smernici [2003/87], ktoré 18. marca 2010 potvrdil Výbor pre zmenu klímy. Z tohto hľadiska Komisia berie na vedomie stanovisko Nemecka, že príloha I k smernici [2003/87] sa nevzťahuje na výrobu polymérov, konkrétne S-PVC a E-PVC, a VCM. Komisia sa domnieva, že polyméry vrátane S-PVC a E-PVC, a VCM zodpovedajú definícii príslušnej činnosti (výroba organických chemikálií vo veľkom) v prílohe I k smernici [2003/87]. Preto sa v úzkej spolupráci s členskými štátmi a príslušnými priemyselnými odvetvami v zmysle prílohy I k rozhodnutiu [2011/278] odvodili referenčné produkty pre S-PVC, E-PVC a VCM.

(17) Komisia konštatuje, že neúplnosť nemeckého zoznamu zariadení má neželaný účinok na pridelovanie kvót na základe podzariadenia spojeného s referenčným štandardom tepla zariadeniam uvedeným v bode E prílohy I k tomuto rozhodnutiu, ktoré vyvážajú teplo do zariadení vyrábajúcich organické chemikálie vo veľkom. Zatiaľ čo bezodplatné pridelovanie kvót na základe podzariadenia spojeného s referenčným štandardom tepla sa uplatňuje iba pri vývoze tepla do zariadenia alebo iného subjektu, na ktoré sa nevzťahuje smernica [2003/87], v nemeckých [vnútroštátnych vykonávacích opatreniach] sa do prídely kvót zariadeniam uvedeným v bode E prílohy I k tomuto rozhodnutiu zahŕňa aj vývoz tepla do zariadení, ktoré vykonávajú činnosti spadajúce do pôsobnosti prílohy I k smernici [2003/87]. Navrhované prídely zariadeniam uvedeným v bode E prílohy I teda nie sú v súlade s pravidlami pridelovania. Komisia preto namieta proti prideleniu kvót zariadeniam uvedeným v bode E prílohy I k tomuto rozhodnutiu.“

- 13 Článok 1 rozhodnutia 2013/448 stanovuje:

„1. Zápis zariadení uvedených v prílohe I k tomuto rozhodnutiu, na ktoré sa vzťahuje smernica [2003/87], do zoznamov predložených Komisii podľa článku 11 ods. 1 smernice [2003/87] a zodpovedajúce predbežné celkové ročné množstvo emisných kvót bezodplatne pridelených týmto zariadeniam sa zamietajú.“

2. ...

Ak by členský štát zmenil predbežné celkové ročné množstvá emisných kvót bezodplatne pridelených zariadeniam na jeho území zahrnutým do zoznamov uvedených v odseku 1 a uvedeným v bode E prílohy I k tomuto rozhodnutiu ešte predtým, než by v súlade s [rozhodnutím 2011/278] určil konečné celkové ročné množstvo na každý rok v období rokov 2013 až 2020 do takej miery, že zmena by znamenala vylúčenie akéhokoľvek prídeltu na vývoz tepla do zariadení vyrábajúcich polyméry ako S-PVC a E-PVC, a VCM, nevzniesu sa nijaké námietky.

...“

- 14 Bod E prílohy I tohto rozhodnutia vymenováva päť zariadení uvedených v nemeckých vnútroštátnych vykonávacích opatreniach, ku ktorým patrí Dow Deutschland Anlagengesellschaft, na ktoré sa vzťahuje systém obchodovania s emisnými kvótami, a ktoré dodávajú teplo výlučne polymerizačným zariadeniam.

Nariadenie (EÚ) č. 601/2012

- 15 Článok 5 nariadenia Komisie (EÚ) č. 601/2012 z 21. júna 2012 o monitorovaní a nahlasovaní emisií skleníkových plynov podľa smernice 2003/87 (Ú. v. EÚ L 181, 2012, s. 30) s názvom „Úplnosť“ stanovuje:

„Monitorovanie a nahlasovanie je úplné a zahŕňa všetky emisie z procesov a zo spaľovania zo všetkých zdrojov emisií a zdrojových prúdov súvisiacich s činnosťami uvedenými v prílohe I k smernici [2003/87]..., ako aj emisie všetkých skleníkových plynov špecifikovaných v súvislosti s týmito činnosťami, pričom je potrebné vyhnúť sa dvojitému započítaniu.

...“

- 16 Článok 49 s názvom „Prevedený CO₂“ tohto nariadenia obsahuje vo svojom odseku 1 nasledujúce ustanovenia:

„Prevádzkovateľ odpočíta od emisií zariadenia každé množstvo CO₂ pochádzajúce z fosílného uhlíka v rámci činností uvedených v prílohe I k smernici [2003/87], ktoré nie je emitované zariadením, ale je zo zariadenia prevedené do:

- a) zariadenia na zachytávanie na účely prepravy a dlhodobého geologického ukladania v úložisku povolenom podľa smernice [Európskeho parlamentu a Rady] 2009/31/ES [z 23. apríla 2009, o geologickom ukladaní oxidu uhličitého a o zmene a doplnení smernice Rady 85/337/EHS, smerníc Európskeho parlamentu a Rady 2000/60/ES, 2001/80/ES, 2004/35/ES, 2006/12/ES, 2008/1/ES a nariadenia (ES) č. 1013/2006 (Ú. v. ES L 140, 2009, s. 114)];
- b) prepravnej siete na účely dlhodobého geologického ukladania v úložisku povolenom podľa smernice [2009/31];
- c) úložiska povoleného podľa smernice [2009/31] na účely dlhodobého geologického ukladania.

Pre iný prevod CO₂ zo zariadenia nie je povolené žiadne odpočítanie CO₂ od emisií zariadenia.“

- 17 Príloha IV uvedeného nariadenia s názvom „Metodiky monitorovania špecifické pre jednotlivé činnosti zariadení (článok 20 ods. 2)“ zahŕňa okrem iného nasledujúce ustanovenia:

„1. Špecifické pravidlá monitorovania emisií z procesov spaľovania

A. Rozsah pôsobnosti

...

... Prevádzkovateľ prisúdi všetky emisie skleníkových plynov zo spaľovania palív v zariadení tomuto zariadeniu bez ohľadu na uvoľňovanie tepla alebo elektrickej energie iným zariadeniam. Prevádzkovateľ neprisúdi emisie súvisiace s výrobou tepla alebo elektrickej energie, ktorá sa dodáva z iných zariadení, prijímajúcemu zariadeniu.

...“

Nemecké právo

18 § 2 Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz (zákon o obchodovaní s emisiami skleníkových plynov) z 21. júla 2011 (BGBl. I s. 1475, ďalej len „TEHG“) s názvom „Pôsobnosť“ stanovuje:

„1. Tento zákon sa uplatňuje na emisie skleníkových plynov, uvedené v prílohe 1 časti 2, spôsobené činnosťami, ktoré sú tam vymenované. Na zariadenia uvedené v prílohe 1 časti 2 sa tento zákon uplatňuje aj vtedy, ak sú časťami alebo vedľajšími zariadeniami zariadenia, ktoré nie je uvedené v prílohe 1 časti 2.

...“

19 § 9 TEHG s názvom „Bezodplatné pridelenie emisných kvót prevádzkovateľom zariadení“ stanovuje:

„1. Prevádzkovateľom zariadení sa bezodplatne pridelia emisné kvóty podľa pravidiel článku 10a... [smernice 2003/87] v platnom znení a podľa pravidiel rozhodnutia [2011/278].

...“

20 V prílohe 1 časti 2 bode 27 TEHG sa uvádzajú „zariadenia na výrobu základných organických chemikálií (alkény a chlórované alkény; alkíny, aromáty a alkylované aromáty; fénoly, alkoholy, aldehydy, ketony, karboxylové kyseliny, dikarboxylové kyseliny; anhydridy kyselín a dimetyltereftalát; epoxidy; vinylacetát; akrylonitril; kaprolaktam a melamín) s výrobnou kapacitou väčšou ako 100 ton za deň“.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

21 Trinseo prevádzkuje zariadenie na výrobu polykarbonátu, ktorého povolená výrobná kapacita je väčšia ako 100 ton za deň. Toto zariadenie berie paru potrebnú na túto výrobu z elektrárne, na ktorú sa vzťahuje systém obchodovania s emisnými kvótami zavedenými smernicou 2003/87 a ktorú v rovnakej lokalite prevádzkuje iná spoločnosť, a to spoločnosť Dow Deutschland Anlagengesellschaft.

22 Dňa 23. januára 2012 Trinseo požiadala Deutsche Emissionshandelsstelle (Nemecká správa pre obchodovanie s emisiami) (ďalej len „DEHSt“) o bezodplatné pridelenie emisných kvót uvedenému zariadeniu za obdobie obchodovania 2013 – 2020.

23 Rozhodnutím zo 17. februára 2014 DEHSt túto žiadosť zamietla s odôvodnením, že polykarbonát nie je uvedený v zozname látok a skupín látok podľa prílohy I časti 2 bodu 27 TEHG, a teda že uvedené zariadenie nepatrí do pôsobnosti TEHG.

24 Námiatku, ktorú proti tomuto rozhodnutiu podala Trinseo, DEHSt zamietla s rovnakým odôvodnením.

- 25 Dňa 2. októbra 2015 sa Trinseo obrátila na Verwaltungsgericht Berlin (Správny súd Berlín, Nemecko) so žalobou proti uvedenému rozhodnutiu.
- 26 Na podporu tejto žaloby Trinseo tvrdí, že podľa článku 2 smernice 2003/87 v spojení s prílohou I tejto smernice každá činnosť veľkokapacitnej výroby organických chemikálií krakovaním, reformovaním, čiastočnou alebo celkovou oxidáciou alebo podobnými postupmi bez obmedzenia na špecifické látky patrí do pôsobnosti tejto smernice.
- 27 V tejto súvislosti Trinseo zdôrazňuje, že tak z dokumentu Komisie s názvom „Guidance on Interpretation of Annex I of the [Directive 2003/87] (excl. aviation activities)“ [„Usmernenia pre výklad prílohy I smernice [2003/87] (s výnimkou letectva)“] z 18. marca 2010, ako aj z odôvodnenia 16 rozhodnutia 2013/448 vyplýva, že výroba polymérov patrí do pôsobnosti smernice 2003/87. Podľa rozhodnutia 2011/278, ak zariadenie, na ktoré sa vzťahuje systém obchodovania s emisnými kvótami, dodáva teplo inému zariadeniu, na ktoré sa vzťahuje tento istý systém, k bezplatnému prideleniu emisných kvót musí dôjsť v prospech tohto posledného uvedeného zariadenia, keďže rozhodnutie 2013/448 okrem iného zakazuje bezplatné pridelenie týchto kvót prvému zariadeniu. Vzhľadom na to, že príloha I časť 2 bod 27 TEHG nepreberá správne smernicu 2003/87, Trinseo sa môže domáhať bezplatného pridelenia takýchto kvót priamo na základe tejto smernice.
- 28 DEHSt naopak tvrdí, že smernica 2003/87 neukladá povinnosť zahrnúť polymerizačné zariadenia do systému obchodovania s emisnými kvótami. Okrem toho skutočnosť, že z celkového hľadiska predstavuje táto smernica v zásade záťaž pre prevádzkovateľov zariadení, svedčí proti priamej uplatniteľnosti tejto smernice.
- 29 Za týchto podmienok Verwaltungsgericht Berlin (Správny súd Berlín) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
1. Má sa článok 1 v spojení s prílohou I smernice [2003/87] vykladať v tom zmysle, že výroba polymérov, a najmä polykarbonátu, v zariadeniach s výrobnou kapacitou väčšou ako 100 ton za deň patrí medzi tam uvedenú činnosť veľkokapacitnej výroby organických chemikálií krakovaním, reformovaním, čiastočnou alebo celkovou oxidáciou alebo podobnými postupmi?
  2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, má prevádzkovateľ takéhoto zariadenia nárok na bezodplatné pridelenie emisných kvót na základe priameho uplatnenia ustanovení smernice 2003/87 a rozhodnutia [2011/278], ak bezodplatné pridelenie emisných kvót podľa vnútroštátneho práva neprichádza do úvahy iba preto, lebo dotknutý členský štát zariadenia na výrobu polymérov nezahrnul do pôsobnosti vnútroštátneho zákona, ktorým sa preberá smernica [2003/87], a tieto zariadenia sa iba preto nepodieľajú na obchodovaní s emisiami?“

O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania

- 30 Po prednesení návrhov generálneho advokáta Trinseo podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 29. decembra 2017 požiadala o opätovné otvorenie ústnej časti konania. Trinseo na podporu svojho návrhu v podstate tvrdí, že generálny advokát vo svojich návrhoch nezohľadnil niektoré aspekty vnútroštátneho práva týkajúce sa bezodplatného pridelenia emisných kvót zariadeniam, ktoré neprodukujú emisie CO₂, ktoré vyžadujú, aby sa o nich viedla kontradiktórna diskusia.
- 31 Treba pripomenúť, že Štatút Súdneho dvora Európskej únie a jeho rokovací poriadok neupravujú možnosť dotknutých účastníkov konania podať pripomienky v reakcii na návrhy prednesené generálnym advokátom (rozsudok Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, bod 30 a citovaná judikatúra).

- 32 Podľa článku 252 druhého odseku ZFEÚ je povinnosťou generálneho advokáta, konajúceho nestranne a nezávisle, predkladať na verejných pojednávaniach odôvodnené návrhy v prípadoch, ktoré si v súlade so štatútom Súdneho dvora Európskej únie vyžadujú jeho účasť. Ani návrhy generálneho advokáta, ani odôvodnenie, na základe ktorého k nim dospel, nie sú pre Súdny dvor záväzné (rozsudok zo 17. septembra 2015, Mory a i./Komisia, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 25).
- 33 V dôsledku toho nesúhlas s časťou návrhov generálneho advokáta bez ohľadu na otázky, ktoré v nich skúmal, nemôže byť sám osebe dôvodom opodstatňujúcim opätovné otvorenie ústnej časti konania (rozsudok zo 17. septembra 2015, Mory a i./Komisia, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 26).
- 34 Súdny dvor preto môže podľa článku 83 svojho rokovacieho poriadku kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť o opätovnom začatí ústnej časti konania, najmä ak usúdi, že nemá dostatok informácií, alebo ak sa má vo veci rozhodnúť na základe tvrdenia, o ktorom sa nemali možnosť vyjadriť účastníci konania alebo subjekty oprávnené podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok z 29. apríla 2015, Nordzucker, C-148/14, EU:C:2015:287, bod 24).
- 35 V prejednávanej veci nejde o taký prípad. Trinseo totiž rovnako ako ďalšie dotknuté osoby, ktoré sa zúčastnili tohto konania, uviedla tak v písomnej časti, ako aj ústnej časti tohto konania všetky skutkové a právne okolnosti, ktoré považovala za relevantné na zodpovedanie prejudiciálnych otázok položených vnútroštátnym súdom, najmä pokiaľ ide o pôsobnosť smernice 2003/87, ako vyplýva z jej článku 2, ako aj dosah ustanovení rozhodnutí 2011/278 a 2013/448 týkajúcich sa bezodplatného pridelenia emisných kvót. Súdny dvor sa teda po vypočutí generálneho advokáta domnieva, že má k dispozícii všetky informácie potrebné na rozhodnutie a že tie boli pred ním prejednané.
- 36 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy sa Súdny dvor domnieva, že nie je potrebné nariadiť opätovné otvorenie ústnej časti konania.

O prejudiciálnych otázkach

- 37 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 2 ods. 1 smernice 2003/87 vykladať v tom zmysle, že zariadenie na výrobu polymérov, najmä polykarbonátu, o aké ide vo veci samej, ktoré získava teplo potrebné na účely tejto výroby z tretieho zariadenia, patrí do činnosti „výroby organických chemikálií krakovaním, reformovaním, čiastočnou alebo celkovou oxidáciou alebo podobnými postupmi“ v zmysle prílohy I tejto smernice, takže toto zariadenie treba považovať za patriace do pôsobnosti systému obchodovania s emisnými kvótami zavedeného touto smernicou.
- 38 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že táto otázka sa kladie v rámci sporu, ku ktorému došlo v nadväznosti na odmietnutie príslušných vnútroštátnych orgánov bezodplatne prideliť takémuto zariadeniu emisné kvóty za obdobie obchodovania 2013 – 2020.
- 39 V prvom rade treba pripomenúť, že účelom smernice 2003/87 je zaviesť systém obchodovania s emisnými kvótami, ktorý smeruje k zníženiu emisií skleníkových plynov do atmosféry na úroveň, ktorá zabráni nebezpečnému antropogénnemu zasahovaniu do klimatického systému a ktorého konečným cieľom je ochrana životného prostredia (pozri najmä rozsudok z 8. marca 2017, ArcelorMittal Rodange a Schifflange, C-321/15, EU:C:2017:179, bod 24).
- 40 Tento systém vychádza z ekonomickej logiky, ktorá sa snaží podnietiť každého účastníka systému vypúšťať nižšie množstvo skleníkových plynov ako kvóty, ktoré mu boli pôvodne pridelené, aby mohol postúpiť nadbytok inému účastníkovi, ktorý vyprodukoval vyššie množstvo emisií ako udelené kvóty (pozri najmä rozsudok z 8. marca 2017, ArcelorMittal Rodange a Schifflange, C-321/15, EU:C:2017:179, bod 22).

- 41 Smernica 2003/87 má za cieľ znížiť do roku 2020 ekonomicky výhodným spôsobom celkové množstvo emisií skleníkových plynov produkovaných v Únii aspoň o 20 % v porovnaní s úrovňami z roku 1990 (rozsudok z 8. septembra 2016, E.ON Kraftwerke, C-461/15, EU:C:2016:648, bod 23).
- 42 Podľa článku 2 ods. 1 smernice 2003/87, v ktorom je vymedzená pôsobnosť, sa táto smernica vzťahuje na „emisie z činností uvedených v prílohe I“, ktorá v súvislosti s emisiami oxidu uhličitého uvádza okrem iného „výrob[*u*] väčšiny organických chemikálií krakovaním, reformovaním, čiastočnou alebo celkovou oxidáciou alebo podobnými postupmi, s výrobnou kapacitou väčšou ako 100 ton za deň“.
- 43 V prejednávanej veci je nesporné, ako vyplýva zo znenia prejudiciálnej otázky, že zariadenie na výrobu polymérov, o aké ide vo veci samej, presahuje prahovú hodnotu výrobnnej kapacity stanovenú v tejto prílohe.
- 44 Naopak, kým Trinseo a Komisia tvrdia, že polyméry musia byť považované za „väčšin[*u*]organick[ých] chemikálií[*i*]“ vyrobených „podobnými postupmi“, ako sú krakovanie, reformovanie alebo oxidácia v zmysle uvedenej prílohy, Spolkový úrad pre životné prostredie, ako aj nemecká a holandská vláda tvrdia, že tento druh zariadenia nespĺňa tieto podmienky, keďže polyméry sú jednak konečné výrobky a nie medzi produkty používané na výrobu iných chemikálií a keďže proces polymerizácie jednak nevykazuje vlastnosti podobné krakovaniu, reformovaniu alebo oxidácii.
- 45 Treba však ďalej uviesť, že podľa samotného znenia článku 2 ods. 1 smernice 2003/87 patria činnosti uvedené v prílohe I tejto smernice do pôsobnosti tejto smernice, a teda do systému obchodovania s emisnými kvótami zavedeného uvedenou smernicou, len ak produkujú „emisie“ skleníkových plynov vymenované v prílohe II uvedenej smernice.
- 46 Na účely určenia, či zariadenie na výrobu polymérov, o aké ide vo veci samej, patrí do pôsobnosti smernice 2003/87, treba v súlade s článkom 2 ods. 1 tejto smernice v prvom rade overiť, či toto zariadenie vykonáva činnosti, ktoré produkujú takúto „emisie“.
- 47 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 3 písm. b) smernice 2003/87 sa „emisiami“ na účely tejto smernice rozumie uvoľňovanie skleníkových plynov do atmosféry zo zdrojov v zariadení.
- 48 Zo samotného znenia tohto ustanovenia tak vyplýva, že „emisia“ v zmysle uvedeného ustanovenia predpokladá uvoľňovanie skleníkového plynu do atmosféry (rozsudok z 19. januára 2017, Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, bod 32).
- 49 V prejednávanej veci zo skutočností predložených Súdnemu dvoru vyplýva a pre všetky dotknuté osoby, ktoré sa zúčastňujú tohto konania, je nesporné, že zariadenie na výrobu polymérov, o aké ide vo veci samej, ktoré získava teplo potrebné na účely polymerizácie z tretieho zariadenia, samo osebe neuvolňuje CO₂ do atmosféry, k takémuto vypúšťaniu dochádza len pri výrobe tepla týmto posledným uvedeným zariadením. Pri procese polymerizácie sa totiž neuvolňuje CO₂, keďže uhlík, ako vysvetlila holandská vláda, je konkrétne potrebný na výrobu polymérov, akými sú polykarbonáty.
- 50 Z toho vyplýva, že pri výrobe polymérov zariadením, o aké ide vo veci samej, ktoré nevyrába integrovaným spôsobom teplo potrebné na účely polymerizácie, sa neprodukuje priame emisie CO₂.
- 51 V prípade neexistencie takýchto emisií nemôže činnosť, aj keď je uvedená v prílohe I smernice 2003/87, patriť do pôsobnosti tejto smernice, a preto ani do systému obchodovania s emisnými kvótami zavedeného touto smernicou.
- 52 Tento záver potvrdzuje cieľ sledovaný touto smernicou, pripomenutý v bodoch 39 až 41 tohto rozsudku, ktorým je podnietiť zariadenia podliehajúce systému obchodovania s emisnými kvótami k zníženiu svojich emisií skleníkových plynov, aby tak mohli previesť nadbytok emisných kvót na iné

zariadenie, ktoré podlieha tomuto systému. Zariadenia na výrobu polymérov totiž samy osebe neprodukujú žiadne priame emisie CO₂, takže prevádzkovatelia týchto zariadení nemôžu byť motivovaní k znižovaniu svojich emisií skleníkových plynov pridelením emisných kvót.

- 53 Trinseo a Komisia však tvrdia, že emisie, ktoré sa produkujú pri výrobe polymérov, musia zahŕňať „nepriame“ emisie vznikajúce pri výrobe tepla tretím zariadením, ktoré dodáva toto teplo na účely polymerizácie. Tento prístup je v súlade s cieľom sledovaným smernicou 2003/87, keďže umožňuje podporiť investície do znižovania spotreby energie. Tento prístup navyše potvrdzuje aj článok 10a tejto smernice, ako aj článok 3 písm. c) a odôvodnenia 6 a 21 rozhodnutia 2011/278, ktoré stanovujú bezodplatné pridelovanie kvót zariadeniu, ktoré teplo používa, a nie zariadeniu, ktoré ho vyrába. Z článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2013/448 v spojení s bodom E prílohy I tohto rozhodnutia a tiež z hľadiska odôvodnení 16 a 17 tohto rozhodnutia vyplýva, že bezodplatné emisné kvóty treba prideliť polymerizačným zariadeniam a nie dodávateľovi tepla. Príloha I rozhodnutia 2011/278 okrem toho stanovuje referenčné štandardy pre produkty vyrobené výlučne týmito zariadeniami.
- 54 Tento výklad však nemožno prijať.
- 55 Ako totiž vyplýva už z bodov 47 a 48 tohto rozsudku, „emisiami“, na ktoré sa vzťahuje smernica 2003/87, sú podľa samotného znenia článku 3 písm. b) tejto smernice len tie emisie, pri ktorých dochádza k produkovaniu skleníkových plynov zo zdrojov v zariadení.
- 56 Čo sa teda týka emisií CO₂, ku ktorým dochádza pri výrobe tepla, príloha I smernice 2003/87 stanovuje, že na tieto emisie sa táto smernica vzťahuje, pokiaľ ide o činnosť spaľovania palív „v zariadeniach s celkovým menovitým tepelným príkonom väčším ako 20 MW“.
- 57 Z tohto ustanovenia tak jasne vyplýva, že len emisie, ktoré sú priamo výsledkom činnosti vykonávanej zariadením, ktoré samo osebe vyrába teplo, môžu byť zohľadnené na určenie toho, či táto činnosť patrí do systému obchodovania s emisnými kvótami.
- 58 Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o emisie CO₂ z výroby tepla, môžu byť do tohto systému zaradené len zariadenia, ktoré sú zdrojom týchto emisií, ako je v prejednávanej veci tretie zariadenie dodávajúce teplo zariadeniu, o aké ide vo veci samej.
- 59 Tento výklad podporuje príloha IV nariadenia č. 601/2012, ktorej bod 1 A druhý pododsek výslovne stanovuje, že „prevádzkovateľ prisúdi všetky emisie skleníkových plynov zo spaľovania palív v zariadení tomuto zariadeniu bez ohľadu na uvoľňovanie tepla alebo elektrickej energie iným zariadeniam. Prevádzkovateľ neprisúdi emisie súvisiace s výrobou tepla alebo elektrickej energie, ktorá sa dodáva z iných zariadení, prijímajúcemu zariadeniu“.
- 60 Z tohto znenia tak jasne vyplýva, že prevádzkovateľ, ktorý získava teplo z tretieho zariadenia, nemôže uplatňovať emisie vyprodukované týmto zariadením.
- 61 Akýkoľvek iný výklad, ako uviedol generálny advokát v bodoch 50 a 51 svojich návrhov, by nevyhnutne viedol k riziku dvojitého započítania emisií, keďže tieto emisie by museli byť nahlásené tak výrobcom tepla ako priame emisie, ako aj používateľom tohto tepla ako nepriame emisie.
- 62 Toto dvojité započítanie by bolo nie len v rozpore s článkom 5 prvým odsekom nariadenia č. 601/2012, ale vzhľadom na to, že emisie súvisiace s výrobou tepla zariadením vyrábajúcim vlastné teplo integrovaným spôsobom by museli byť nahlásené len raz, ale by aj ohrozilo zachovanie podmienok hospodárskej súťaže, ktoré predstavuje jeden z čiastočných cieľov režimu zavedeného smernicou 2003/87 (pozri najmä rozsudok z 22. júna 2016, DK Recycling und Roheisen/Komisia, C-540/14 P, EU:C:2016:469, bod 50).

- 63 Okrem toho treba konštatovať, ako uviedol generálny advokát v bodoch 52 a 53 svojich návrhov, že článok 49 ods. 1 nariadenia č. 601/2012 síce stanovuje mechanizmus prenosu CO₂ v troch prípadoch vymenovaných v tomto ustanovení, režim zavedený smernicou 2003/87 naopak neupravuje všeobecný mechanizmus umožňujúci výrobcovi tepla prenášať emisie CO₂ na používateľov tohto tepla ani neobsahuje ustanovenia, ktoré by riešili otázku prípadného rozdelenia týchto emisií medzi jednotlivých používateľov, prípadne medzi následných používateľov.
- 64 Je síce pravda, ako tvrdia Trinseo a Komisia, že nemožno vylúčiť, že by pridelenie kvót prevádzkovateľovi zariadenia na výrobu polymérov, ktoré získava teplo potrebné na tento účel z tretieho zariadenia, mohlo takéhoto prevádzkovateľa motivovať k používaniu účinnejších techník s cieľom zlepšiť energetickú účinnosť svojho zariadenia najmä znížením potreby paliva. Komisia tak v odôvodnení 21 rozhodnutia 2011/278 stanovuje, že treba prideliť bezodplatné emisné kvóty spotrebiteľovi tepla.
- 65 Vyplýva z toho však, ako správne zdôraznila holandská vláda, že takáto úspora energetickej účinnosti nemôže odôvodniť zaradenie činností, ktoré nepatria do pôsobnosti smernice 2003/87 definovanej v jej článku 2 ods. 1, do systému obchodovania s emisnými kvótami.
- 66 Tieto úvahy nemožno spochybníť ani pravidlami stanovenými normotvorcom Únie pre bezplatné pridelovanie emisných kvót.
- 67 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že bezodplatné pridelovanie týchto emisných kvót patrí v súlade s článkom 10a smernice 2003/87 do prechodného režimu uplatniteľného len na zariadenia patriace do určitého odvetvia činností, pričom počet týchto pridelených kvót sa počas rokov 2013 – 2020 navyše postupne znižuje s cieľom dosiahnuť ich úplné odstránenie v roku 2027 (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. septembra 2016, E.ON Kraftwerke, C-461/15, EU:C:2016:648, bod 24, a z 26. októbra 2016, Yara Suomi a i., C-506/14, EU:C:2016:799, bod 46).
- 68 Takéto kvóty možno bezodplatne pridelovať len zariadeniam, ktorých činnosti patria v súlade s článkom 2 ods. 1 smernice 2003/87 do systému obchodovania s emisnými kvótami. Ani článok 10a tejto smernice, ani rozhodnutia 2011/278 a 2013/448 totiž nemôžu zmeniť rozsah pôsobnosti uvedenej smernice (pozri analogicky rozsudok z 19. januára 2017, Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, body 40 až 42).
- 69 Zo samotného znenia článku 3 písm. c) rozhodnutia 2011/278 navyše vyplýva, že zariadenie vyvážajúce teplo, ktoré produkuje, získa bezodplatné emisné kvóty na toto teplo, ak ho vyváža „do zariadenia alebo iného subjektu, ktorý nepatrí do rámca systému Únie“ (rozsudok z 8. septembra 2016, Borealis a i., C-180/15, EU:C:2016:647, bod 117).
- 70 O takýto prípad ide práve vtedy, keď sa na zariadenie používajúce teplo a vykonávajúce činnosti, ktoré v zmysle článku 3 písm. b) smernice 2003/87 samy osobe neprodukurujú emisie, nevzťahuje článok 2 ods. 1 tejto smernice.
- 71 V tejto súvislosti treba dodať, že rozdielne zaobchádzanie vyplývajúce zo skutočnosti, že zariadenie na výrobu polymérov, ktoré si vyrába teplo potrebné na tento účel integrovaným spôsobom, je na rozdiel od zariadenia, o aké ide v prejednávanej veci, ktoré získava toto teplo z tretieho zariadenia, zaradené do systému obchodovania s emisnými kvótami z dôvodu „spaľovania palív“ v zmysle prílohy I smernice 2003/87, nie je ničím diskriminačné. Z hľadiska cieľa sledovaného smernicou 2003/87, pripomenutého v bodoch 39 až 41 tohto rozsudku, existuje totiž medzi zariadením, ktorého činnosti produkujú do atmosféry emisie skleníkových plynov, a zariadením, ktorého činnosti takéto emisie neprodukurujú, objektívny rozdiel (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 19. januára 2017, Schaefer Kalk, C-460/15, EU:C:2017:29, bod 47).

- 72 Z vyššie uvedeného vyplýva, že zariadenie na výrobu polymérov, o aké ide vo veci samej, o ktorom je nesporné, že vykonáva činnosti, ktoré neprodukurujú priame emisie CO₂, nepatrí do pôsobnosti smernice 2003/87, ako ju vymedzuje článok 2 ods. 1 tejto smernice.
- 73 Takéto zariadenie preto bez toho, aby bolo potrebné skúmať, či vykonáva činnosť „výrob[y] väčšiny organických chemikálií krakováním, reformovaním, čiastočnou alebo celkovou oxidáciou alebo podobnými postupmi“ v zmysle prílohy I smernice 2003/87, nepatrí do systému obchodovania s emisnými kvótami zavedeného touto smernicou.
- 74 Na prvú otázku treba preto odpovedať tak, že článok 2 ods. 1 smernice 2003/87 sa má vykladať v tom zmysle, že zariadenie na výrobu polymérov, najmä polykarbonátu, o aké ide vo veci samej, ktoré získava teplo potrebné na účely tejto výroby z tretieho zariadenia, nepatrí do systému obchodovania s emisnými kvótami zavedeného touto smernicou, keďže neprodukuje priame emisie CO₂.
- 75 Vzhľadom na túto odpoveď nie je potrebné odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku.

O obmedzení časových účinkov rozsudku

- 76 Nemecká vláda na pojednávaní navrhla, aby Súdny dvor obmedzil časové účinky tohto rozsudku tak v prípade, že by odpovedal na prvú otázku kladne, ako aj v prípade, že by na túto otázku odpovedal záporne.
- 77 Treba však konštatovať, že nemecká vláda neuviedla nijakú konkrétnu skutočnosť, ktorá by odôvodnila tento návrh.
- 78 Za týchto podmienok nie je potrebné obmedziť časové účinky tohto rozsudku.

O trovách

- 79 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 2 ods. 1 smernice 2003/87/ES Európskeho parlamentu a Rady z 13. októbra 2003, o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES, zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/29/ES z 23. apríla 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že zariadenie na výrobu polymérov, najmä polykarbonátu, o aké ide vo veci samej, ktoré získava teplo potrebné na účely tejto výroby z tretieho zariadenia, nepatrí do systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov zavedeného touto smernicou, keďže neprodukuje priame emisie CO₂.

Podpisy